

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Annette Jonsson*
 Härad: *Fösta* Adress: *Aspinge*
 Socken: *Ö. Aspinge* Berättat av:
 Uppteckningsår: *1942* Född år i

Barn domsminnen.

*Kyrkliga seder
Klädspel*

} s. 1-10.

Reulighet

s. 11-14.

Minnen från betarna.

s. 15-18.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Annette Larsson
 Härad: Frosta Adress: Åsunge
 Socken: Ö. Åsunge Berättat av: _____
 Uppteckningsår: 1942 Född år _____ i _____

Barn domsonnen
 Minnen från hemmet
 Idyrkliga seder
 Idyrkans helgd.
 Idädsel.
 Seder vid gudstjänst
 Präst och församlingen

Barndomsminnen

Bland de tidigaste minnen, är ju när järnvägen byggdes. Jag kan minnas när rullarna var här. Mor tala ofta om, att hon skulle koka skuring till rullarna. De var en sorts ätt som di bruka. Di köpte fläsk, så skulle mor steka ett järn med fläskskivar, så blev där ju mycket flott, i de skulle hon niipa mjöl och något vatten. Så doppa di bröd i de, satta en brödbit på kniven, och doppa på järnet. Jag kan även minnas när de första tåget kom, då samlades folket här omkring för att se de. Det var ju ett riktigt skildespel. De som mest förvåna då tidens gamle var telefonen. Jag minns en gammal kvinna, hon sa, ja kan allri begripa hänt di kan snacka i tråden, de e ju nåd di sätter de ord, de e liadant som di värmer opp i när på en jussage. Far tala till om, att han som helt ung hört prästen Nyman predika, de var ju i Merskult. Han hade då förutgjätt eld hästen som skulle komma, och likaså var den skulle dragi fram. Här var många småtänningar bland rullarna. Di som kunde inhysa några rullare tjäna ju något. Här omkring var ju många rullare inhysta. Mor tala till om hon tvätta var vecka till dem och kokte mat. Här var ju varjehanda som hon sa, de e så gammalt som naur, här va rullare, ja förstjante med å jussa dom, å bysa.

En gammal, på tal om hennes hem, de var ju fattigt. Ja, sa hon, här sa Bergoh
men när banan byggdes bodde här rattare, så fick far och mor så di ha bräde-golv.
Här kom ofta småtänninga här ner åt och åtog sig svärhacker. Där som skulle
odlas, så hackades svären undan, sen skulle stenen brytas.
Di hade visst för var tiofamna ruta. Så hackades svären upp i stora torvar.
Jag minns mor gick o kanta hacke. Di svärstorerna vändes, och ställdes på
kant, di skulle torka. Jag tror inte hon hade mer än 25 öre om dagen.
När så torverna var riktigt torra så di kunde bränna, så brändes hacke.
De var ju när vår torshan tog som di gjorde de arbetet. Svärhacker kunde di ju
vad tid på året som helst. När di skulle bränna hacke, så kugrades torverna
upp i stora kugor, och tändes på. De tyckte ni ju var roligt när ni fick
vara med och se men di brändes hacke. Sen ströddes askan ut. Di som rik-
tigt tog vara på jorden, tog en gröda bland stenarna, di hacka ner säd.
Sen bröds skivan året efter. Jag minns också, här kom småtänninga, med stora
flocker småtänninga får. Di drev dem åt vägen, så bätte di i väjagroskerna.
Di drev dem ända från smålandet och gömgar och hit. Så sådde di ju överallt.
Där di kunde. Di fåren var magra, men starka och härdiga, di kunde ju
gå på magert bete. Jag minns far hade ett par småtänninga får här i Lyckan

Kyrkliga seder.

I från mina tidigaste barnår, och allt sen, har jag fått lära att hålla kyrkan i ära. För tiden var ju kyrkan mer i vördnad än nu är fallet.

Jag minns som barn, att där var så fullt, åtminstone större helger så di fick skiftas med att sitta. Jag har alltid gått träget i kyrkan, jag har mycket haft min vandring vid kyrkan. De sista 24 åren har jag gått där och skött gravar. Där finns inte många gamla kyrkeseder kvar, särskilt det är nägon.

I nästan di fleste hemmen skulle man gå i kyrkan när de var mässor. Många hem var de en regel, di skifta. Gamla en söndag, tjänare, och ungdom en. De löra sig inte di invände. Di store helgdagarna fick di inte springa till dans, eller annat uteliv. Böndagarna skulle hållas lika i helg som påsk och pingst.

Juldagen och långfredagen var de ju rent sabbatsbrott om något överträdde.

Då skulle alla vara i stillhet, sen di varit i kyrkan. Ett gammalt ordst var om man gick i byen juldagen skulle di stå hett vatten på den.

Jag minns så väl som barn, ni fick bara inte springa ute och leka. Stven sen ni blev större, fick ni inte gå ut di dagarna. Alla högtidsdagar skulle folk vara svartklädda när di gick i kyrkan. De var en regel som många efterföljdes.

Pingst och påskdag, hade mererna inte silkekläde di som hade några.

Under hela fastan var di svartklädda. Juldag, nyår, jänk, och böndagar brukade
gubbarna ha höga hattar, di som hade några. Di gamle gumorna hade alltid
en rit näsduk omkring, eller på psalmboken, o så urta hånden om sommaren!
När de inte annat så hade di ju di gammeldags luddsträn, så tog di luddbla.
Di hade hemmarvävda värkensklädningsar, stora rynkekjolar, tröjorna med långa
skärter. Hjölarna var så långa så di stötte till golvet runt i kring nästa stäpa något.
Där var nog 7 alm. vidd i dem. Di fick ju hålla i dem när di gick annars så om de
var slaskigt blev di våta, våudgerade, var vägen torr, stod dammet i rök efter dem.
Jag minns den gamla komunalordf. moron i Månsboja, hon kom alltid i kyrkaktigen.
De var en liten jigg kvinna, rest till att gå. Hon hade långa, vida hjolar. Så höll
hon alltid hela framvåden uppe, d.v.s. hon lyfte uppe så, att hon höll i hjolkanten.
Så marschera hon, hon gick framåtlutad, stora kraftiga hänger. Gamla hade alltid
ett förkläde på underhjälen och ett på yttre hjolen, de var ju finare, än de underst.
De yttersta la de i höjen när di skulle bära hjolen uppe, som hon gjorde.
Så skulle ju inte förklädet bli skrynkligt. Jag minns även tre gumnor som
hade knötte i nacken. De är omkr. 55 år sen. När di gick i kyrkan hade di
svarta sjallkläde, som knöttes i nacken. Den ena, en bondmoron hade silkeskläde.
När di knötte i nacken bredde di ut klädet i nacken så de blev breddt över där
di knötte.

Di hade alltid nita fölkläde vid högtidsdagar, nattvardsgång, kyrkstegning, gudsmor, och även vid begravningar. Ett gamm. bruk, var, att när di fick något nytt skulle di ha de på första gången när di gick i kyrkan, för där skulle bli bättre tur, eller här med de. De som di hade till kyrktyg kom inte på fråga att di fick ha på och springa med hur som helst. När ni kom från kyrkan så omedelbart skulle kyrktyget av, borstas och läggas väl i heap. Den seden har jag fått prövatad i, och har alltid suttit kvar. Så den tid som är ännu, så snart jag kommer hem från kyrkan skall tyget av, innan jag rör vid något annat. Och de är ännu kyrktyget är till kyrkan, och inte att löpa ut vägarne med. De var ju rent av besvärligt för i världen om en människa inte hade svart tyg, altassdräkt. Om de var möjligt skulle di skaffa sig svart. Likaså om di hade svart till vardags, de var så illa så di hade fått ta till de svarta.

Kappor, var ju inte så allmänt för i tiden. Jag minns gamla som sa, di hade aldrig haft nån kappa. Di hade ju tröjor som var tjocka som kappor, och så schal. Men gamla tala om di hade varit med, de di bruke om hjolen som schal. När di var ute, även gick från kyrkan tog di hjolen över huvudet. I bland hade di bara rykkesärken under. Jag vet, att ni ofta när ni var ute på arbete t. ex. beterna när ni gussta, och satt, ni hätta hjolen över huvudet, de var lynt.

stygdet mot so-
lva, ty = lö

ACC. NR M. 8643:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Efter gamm sed skulle di helst vara komna till kyrkan till sammansringningen.
Man i Arusens tid var de drygt, han var ju alltid sen, i bland en halv timme öfver tiden.
Så skulle fjäringar ha fatt honom först, och så var där ju alltid nån som skulle i annat
ärende. De är väl nån 30 år sen här kom spisar, annars var kyrkan seldad, men ändå
var där folk. Frun timmern brukade svepa och harna om benen. Mässan vara alltid
länge, frun timmern ans flitigt urta kästen, man felken arus do san. Men där var,
lika väl många som ser. Här va gamla Kallekan hon gick trög i kyrkan men
hon somna så snart hon satte sig, och sov hela tiden. Hon vakna inte bara vid orgeln.
Crucé kunde inte hålla många vakna. Men här var en tid en som inte för beholande
han kunde hålla dem vakna. Han hette Fröberg, kyrkoh. i Borlanda, han tala i bland
sakta och stilla, sen i ett höjda han röstet i ett dundrande ljud, och fäkta, så
han kunde väcka om di sov aldrig så hårt. En av sockengubbarna tala själ om en
gång han var i kyrkan och hörde honom, han sa, ja sad å hållt grav å dömma. De
ja vesse ende om ed får en han skrek de, fan, ack jösses ja hele så yvagen,
Han ste i präkestolen å sa, ja sir ed ente mär en äjn gång. män di ska ni höra
Ja glömde å söva. En annan man sa ofta, ett en gång han hörde Crucé så
sa han, att han ser e nände den onds 35 gånger under predikan.
Att han inte tappat räkningen. För hade di kraftiga uttr. i predikningerna.

Komma sent till kyrkan ansågs rent av störande. Hon di bara innan syn-
dabekännelsen lästes gick de an. De var en gam. värdig sed att ej gå in då syn-
dabekännelsen lästes. De håller sig ännu. Om man kom mer så sent står han utan
för dörren så länge, eller gör kyrt in om dörren så länge. När nattvardsgång
var, och är, så her de ju alltid varit en värdig sed, att di som gick till nattv.
skulle verkligen vara med vid skriftermålet, och avlösningen.

En gamm. sägen som jag hört från barnnomen, mer tala om. En junga skulle gå till
nattvarden, hon var bätad, och var kommen ett stycke kom hon i häg hon hade
glömt läsflättan. Så gick hon omgen efter den, när hon di kom till kyrkan var
skriftermålet över. Innan hon gick in, hörde hon ju de var slut, blev hon
ängslig, då visste hon att hon ej skulle gått om i gen. Hon tog till flättan,
då var den förvandlad till en orm. Di blev hon rädd, men i desamma di hon
Begravningsfölje, eller kyrkofolk och präst, har av gam. bruk ansetts något
olämpligt att möta. Di tyckte ju alltid när di skulle gå något ärende att di
inde skulle gå så di kom i möte med kyrkofolket eller prästen.

Crece höll alltid komuniens förhär, men med honom tog di slut.
Under flasa år, vid di förhören, var här en som di kalla heli Else, där var bara
prästen och hon som samtala. Ingen kom till med något svar, för hm bara läste upp

En gamm. sed var, att folk skulle i prästaförhör. Om di hade försyndat sig på
nått sätt var där män som anmätte, så kom di i prästaförhör. Di gamle barske präste
var må tre stränga. Bara om di hade ställt till något dansgille i fastan och de
kom till prästen, kom den i förhör som ställt till de. Var de då även så att di varit
fulla också blev de värre. En gammal gubbe tala till om, när hans syster skulle
gifta sig, och di kom till prästen och skulle ha lyat. Wille inte prästen lysa för
än brodern kom till honom. Han hade haft ett gille och där hade väl varit
fylta och visen. Ja, sa han, ja måtte gae engan han lyate, män de va om en lag
en hann. (De var Vetinder) Var där osämja i hemmen och prästen fick reda på de
kom han i bland hem, eller blev di kallade till honom. Sen di var gifta, och bar-
net kom fött efter, kom mannen att få upp tubetete. När han kom att anmäla om
barnsorge fick han morales. De kallades di skulle lagga prästens byxor.

En gammal sa, när han kom för att amn om den förste. Prästen gusma lite
sen sa han, ja tror J. Jönson får lagga mina byxor. Men han svara, ja, män
ja har glömt i få män svart lagga mä. Kom glöttarna så fött efter varandra
så där var inte ett år, var de gale. Då fick gubben en överhalning när han kom
Här var av di gamle gubbarna som tala om di varit i före vid de.
För i tiden var de ju gale när där blev så många barn, nu är de ju omvänt.

En bonde kom till kyrkoh. Bergdahl, på den tiden då han var i Sallerup, och skulle ansöka om beändelse. Han hade ju många föret, så prästen begynte, de a ju för galead nu igen, hela bladet i boken e snart fullt, så där blir inte plats till fler. Men bonden invände helt lugnt, ja så lägg en lös lapp på då.

Di som fick väkta barn, fick utså mycket smälek hos prästen, förutom den skammen att di skulle stå skrift. De skulle ju eke i sakristian i vittnes rören. Här har ju alltid varit folk som varit i hop utan rigael. Di har ju varit utsatta för mycket lugg. Här var Stas i Benary, han var i hop med henne utan rigael. Han kalla henne för sin vän. De namn fick di alltid behålla Stas o hans vän.

På en stämme en gång, hade Erue fått i Stas och gick an med honom att rigas. Då svarar Stas bland alle stämme gubbarna, ja perrar min vän sin tes ja min pek igen, så sä de ingen ja försörjer bå himne o glöttana så ha ingen orä ad o göra. De ble som de var hela livet i genom.

De som ansågs vara med de värsta folk kunde göra varandra var, att di gick och förbejd natt vardagängen för varandra. Den som då blev förbejden skulle gå till sätte med motparten, sen skulle han gå till prästen.

De har hänt ofta att kvinnor ställt männen i prästförlör, men de har i regel inte blivit bättre snarare tvärtom.

Far faha fitt om nattvardsgången i hans ungdom, alltså för omkr. 20 år sen.
De var ju i Osley förs. Då var där uppehåll mellan skriftermålet och högmässan, så
di som vilte gick ut. Han sa, di hade lomneflasker med sig, så di som vilte tog
en klunk, samt bjöd på andra. De skedde ute på kyrkbacken, di som var
långväge hade även nåt tilltugg. De var ju på den tiden hembränningen var
i flor. Även nit andra gudstjänster hade di lomneflaskan med.
De var även här, på den tiden här var heru, här var ett par sådana tätt i heru
i byn. Då hände de ju ofta att gubbarna kom halfulla till kyrkan.
Di satt i krused först, sen di då varit i kyrkan, blev di i krused i gens.
Så om såndan fick tjäringer och prästastadzer ärende till prästen med
ved di fått tag i för veckan. Di gamle prästerna höll mycken råfst
med allt, men de var ej gott att fa i lu med.
Gamle Pär Bache sålde brännin i sijnoris till folk. På ett hus förhör
sa Bergdahl till honom att han sålde brännin. Pär Bache evare om prästen
va länsmän, eller om han hade med de att göra. Men prästen sa, han hade lika
mycket att säga som länsmannen. Pär Bache evare de var inte prästen,
sen sålde han lika bra. Gubbarna som hade heru var hårdhällna.

ACC. N:R M. 8643: 11-14.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Amette Larsson
Härad: Frosta Adress: Sjöinge
Socken: Ö. Sjöinge Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1942 Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bendighet
Hygien
Bendighet av hem och husgeråd.

Renlighet.

J fråga om renlighet, eller som nu utta är hygien. Så var de för i tiden mycket nakt jag särskilt mins ett ställe som vi ofta var i. Mor var där när gång på arbete.

De var två gamla, di hade jordbruk. De var en frönlig gumma, jag minns hur vi som barn kunde följa med henne när hon kom ned korna, och öppna grinderna, di följde med ändå hem, bara för vi fick några plemmon. I bland skulle vi glömma gå något ärenda dit, då fick vi ju alltid något. Men hade de varit nu, hade de varit omöjligt att förtära. Gubben låg till sist till sängs länge, jag glömmes inte så klart. Han hesta och bräcka jämt, så skulle han sprotta bak sängen, så kom de på väggen, så de rändde ner åt väggen i en jämn ström. Gumman hon gick ju och kämpa in och ut i fähuset med stora träsko. Hon hade som di mäste gamla katarr, så hon skrästa till jämt, så kom där upp hoste, de sprotta hon på golvet strök ut med träskon. Där var brädegol, men de hade aldrig varit skurat.

Men vi tänkte inte på annat än de skulle så vara. Där var ett litet kök med sten-golv, och en liten farska, med halvdörrar på både ställen, som asa åt golvet.

Di stod mest öppna så hansen gick där, om di smutsa så ble da så, hon gick och trampade i de. Hon själva var ju emard så de förslog, men när hon kom till kyrkan, eller amars var ute, var hon justad och fin. Ett gammal di blänkaste minna di skrattade sömna.

I allmänhet gick de sakänt till. I di måste hemmen, särskilt där som var många
låg di åtminstone två i var säng, i bland fler. Var de så di hade en liten så hade
far och mor den molten sig i sängen. I bland var där så många i var säng så di
låg de födes. De var ju aldrig annat än läs di hög prä. Ett pyös prä bäset, ett
par bogveder kudder, skäddfalls, eller blågarnsbakan, så en dyna, eller fäcke prä.
Anders. Pårkan så alltid, då vi tala om för i tiden många var så frökliga
ja, så ja ska si; för i verden hade ju människor ende anned å legga prä en läs
maur di gjordes göttarna, å då blåj di präjnela, särskilt å hornhalv.

Di låg ju alla i en stuga. Handuk hade ju alla en och samma handuk, den var
ju väs och klisblig och evart. Den var ju grov så den tog ju bera mot. Sen häng
des den till torck, sen torckades även häril prä den, om haffekoppar.

Jag var rätt stor när jag hörde di hade köckshanduker. Di tala för om, di hade
karabase. Di som var något oner mege hade gamla lasa av tvätttyg som di torcka käl
prä, i stället för handuk. De var ju något bätkae med sådan karabase.

Gamla snöt sig alltid i förhelädet, eller bjöfällan, de var då ett gam. fullt ostick.
Om sommaren var där alltid förskräckligt med loppor. De var ju skänt inte
att undra över, i bäset alstrades ju. När de var för galat fick di ta ut pyöset och
laknet och loppra. När di inte nära sig fick di dra särken också av och loppra

Trättvatten nyttjades ut alltid tills de var så svart. Di brukade att tvätta sig flera i ett vatten. Ombyta av linne var ju administrationen inte utan var fjortonde dag. Men tjänare, som drängar, gick längre. Gamla har talat om, att halsonger som di tog på om halsen, eller då de blev kallt satta på till våren utan att bytas.

Undertröjor tvättades inte för än på våren då de togs av.

När di tvätta nyttjades tvättluften alltid vänt ut, många tvätta sig då grundligt. Anders Pärskan tala om, när hon tvätta så lät hon stå ett kärvt lert. Där bodde en gubbe i skogen vid Bonarp som di kalla den storhuds omäknningen. En stor säli gubbe, alltid svart av smuts. Han gick ju till Anders Pärskan. När hon då hade tvättat locka hon honom till att tvätta sig grundligt i lert. Han sa, där vala mäg av. Han blev inte lik sig efter lutningen. Sådana full har varit många.

Sängkläder har alltid, och på sine ställe är ännu, både osmakliga och osnygga. Här var nog di som hade dem vänt i ordning, men så var också motsatsen.

Då jag som väsen kom bort i hem fick jag se båda delar. Där som di själv var så smutsiga blev ju sängkläderna förfärliga, särskilt på hylljet. Även pjös och laka kunde vara fullt av lopp smuts, även efter menstruation. På de ställe som jag ofta bodde Ola Nilson? Gubben brukade när han låg, så hosta han och skrävla, då tog han upp ho stiel med fingrarna, kasta ut åt golvet, komma var de ville, som kasta han fingrarna på dyran.

På den tiden då di hade mjölken hemma, så di ost och kärna, hade di stora mjölkkärl. Då hade di ju mycket kopparskittlar, di blev ju lätt gröna och äjliga. Gamla har talat om då di tjäna, de hände att då di hade hela kittlar med mjölk som skulle ostas där var en rätta sänket i den. Men de var ju ta upp den och så osta. Nu gjorde de ju väl något att jagan ej våga om tala de. Men Sjöstedt tala om när han tjäna i Ekeröd, så i köket stod ett stort kar som di stog mjölk i. De hade inte varit tvittat hela sommaren, utan di stog i jämt, så tog di ner med ett fat var gång di skulle söka. Mjölken surna ju jämt, så de var alltid surmjölk, kanterna på karret blev ju både gula och gröna. I bland gick ju mjölken så högt så de lossna på kanterna. En gång när di skulle ta ner med fatet fick di fatt en dö katt. Hur länge han legat vreste ingen. En kvinna från Gunnarp gick dit allt och höjste mjölk, men sen våga hon inte komma efter mer mjölk. Di hade ju alltid kopparskär för i tiden, di ärja ju sen förteningen var av. När di kokte mat i kopparskär, särskilt saftmat var de förskräckligt om inte maten kom av genast. Skärullen fick vara väl skurad också. De hände sitt att di blev sjuka av mat som var kokt i sådana kär.

ACC. N:R. M. 8643 75-18.

Landskap: Skåne Upptecknat av: Annette Larsson
Härad: Frosta Adress: Åsinge
Socken: Ö. Åsinge Berättat av: _____
Uppteckningsår: 1942 Född år _____ i _____

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Minnen från beterna.

Skriv endast på denna sida!

Den händelserikaste tid i mitt liv, och som var mest full av drastiska händelser var beterna. Då vi var på beterna kom man ju i lag med många från skilda orter. Särskilt på häraden. Men jag har ju besökt betlivet i sin helhet. När vi var vid Hällatorp där var omkr. 80 uppstogarna. Så var vi omkr. 10 i var kasern. När vi kunde arbeta, var de ju slit, den som värst kunde. Men om kvällarna var de ju liv. Alla gick ju an med fint humör. Där var ju förstas många sländiga varelser. Ett minne som jag då alltid minns. Där var ett skrä, di kalla honom Jens Kelleberg, han var ju inte mycket till på beterna. Men var lördag gick han till Teckomatrup efter brännvin, så tog han bud till di andre, så han hade fullt lass. En gång han gick, kom han inte igen om kvällen, i inte om söndan. Så om måndaga kvällen kom en av betkåarna som varit i Teckomat med beten och sa, Jens Kelleberg låg i en grop vid Itorp och var död. De var precis som vi var hemma hem. Där blev ett liv och rörelse. Den agent som hade honom med, di var från förs härad, hette Sandberg, mätte fram efter skjuts. Fördränga kom, di hade halm i vagnen, där var flera av kararna i hans lag med, när polack också, di fick ju ha ett par lyktor för de var mörkt. Alla i kaserna for ju ut och in, och skulle se när di kom med honom. Rätt som de var blev där ett anstari, nu kommer di. Alla for ju hurvudeluga ut och boöt till de huset

Där den kasernen var. Men mitt i halmen satt Jens Kalleberg å grina å va gla.
Den karg som han hade flaskerna i var vid sidan om honom, den var så mer sötad
som den hade varit asså i smöjan. Där fans varkens flasker eller brännvin i.
När skussen kom, mötte di honom tassande på vägen. Han kunde inte reda var
han varit hur di än frågade. De enda han reda, de var, han sa, där var höns.
De syntes också på kargen och på honom själv.

Där var ett funktioner, något lakom av sig, han hade skickat bud med honom
efter för 25 öre lever korv. Han varkens hade korv eller 25 öring,
å ja, sa han, de går engenteng må prösa bara ommen lorde
Sandberg, agenten, sa, ja ble så gla när ja såu Jens kom så ja hade inte bleet glada
om ja faud 5 kr. Ja glömmes inte när di fick Jens in han satt i biten, å var som en
glätt. Han fick fatt en hjordel å satt och smekte. Di varken fick pengas igen eller
brännvin di som skickat bud. Där var en försingaföring som sa, de å lå gott å
er, mår vi ved hänt skrå de å behövde vi inte skecka han å vi häme
säl gau ätte ert brännvin. Han hade rätt.

Anders Parakan var med en gång vid Klättstorp, där hade han ju skämt bland
så många. Han spådde, och i bland så många, helst ungdom var han framme
med sitt otidiga prat. Där som han ej var bänd kunde han inbilla dem vad
om hälet,

Jag minns en gång hon tog en kaka fint bröd från bagaren Svato's bagare.
hörde ju dit med bröd. Han hade ju styckande åtgång, där var usning.
Anders Perskan var där också. När vi kom in så hon, ja, ja ste o gäcker mä
gränga, men han hade så brätt mä o lunga brö. Ja, så tar ja bröed tänkte ja.
Vi sa alla, hur väga du. En kvinna sa, här vill du njota ed? a, ha får de, så hon
de smångar lia bra, där e ingen skellmad. Hon var inte så noga om hon kanykterid.
Pötarbetet var ett hårt arbete, man fick slita rysligt om man skulle fjäna
något. Om somnaren var där ju även glötta med vid hackningen.
När beterna var fulla av göäas, var de ju styvt för vuxna, men värre för barn.
Jag minns hur som en del grät, en del var i lökna och svor. Där var en gammal
kvinna hon sa alltid, ja ska si en nåd, de e de sämsta en kan o gräda
de e med bättre o bli räbetit arg. De har jag minns sen, hon hade rätt
får bli, man itsk går de ju, som ej hade gått annars.
Man var ju ung då, och stark, så hur trött man än var, kunde man ändå
hålla väsen när man kom hem. Inte annat, så om lördagskvällarna när vi
gick och handla, skulle vi gå i kapp. Sen vi då kom hem kunde vi se oss
med allhandla lek och skämt. Där var alltid i man kasern som vi kunde
rymma upp så vi kunde administrera dansa.

Där var gott om mörghäl, de var ju märkligt att inte man kom i dem när de var mörket om hästlavallarna. Läs skilt att mörghäl var förfärligt där var en statdräng som kastade sig i. Di sökte honom över allt då di såg honom även där men utan resultat, fast di trodde ju säkert att han sänkt sig. En gammal är ju att om di lägger ett bröd i vattnet skall de stanna över där föremålet finns. Så potackarna, di hade ut en brödkaka, den flöt ju, di gick ju dit ställa för att se hur de gick, alltså så flytta den sig, men till sist blev den liggande stilla. Och på gjatte dagen kom han upp i ytan på det stället där brödet var. De såg ju konstigt ut. Många trodde att han gick igen. Storkan tala om, en gång de var en natt hon hörde buller ut i köket tänkte hon de e kanske Måns som kommer. Hon sa, ja, såd e ju e geck bort e öppna e kalla, e ad du Måns. De svare inte ja sa igen, e ad du Måns så svare. Men de svare inte. Ja fanns öppna räkt i saj, så sad där en stor rättlefän på höften. Hennes egen berättelse. Storka sa, som var med och drog upp honom ur köket när di lagt honom på kanten sa hon, ha får skälla du göra ad vi som levat så gott i högen. Så hade di alltid varit i största osynlighet, omars hade han inte gjort de.